

af disse Attester i det Omfang, den forventeligt fremkommende Valuta tillader. I Handelsministeriets Bkg. af 1. Febr. d. A. hedder det vel, at Valuta-Attesten angiver, at der „af valutamæssige Grunde“ intet er til Hinder for Importen af Varen, men den Omstændighed, at man ikke for Tiden frit kan købe udenlandsk Valuta, har i Virkeligheden delvis lagt Importens Begrænsning i Hænderne paa Bankerne, hvor Begæring om Valuta til Import er efterkommet efter Regler, som er fastsat af Nationalbanken. Ophæves nu disse sidste Bestemmelser, kan enhver Indehaver af Valuta-Attester straks optræde som Køber paa Valuta-Markedet; kun den, der har et nærmere Kendskab til den Fremgangsmaade, som hidtil er anvendt ved Valuta-Attesternes Udstedelse, kan udtale sig om, hvor stærkt Begæret efter Valuta vil blive, og om, hvorvidt et saadant Begær vil kunne modvirkes ved en hel eller delvis Annulering af allerede udstedte Valuta-Attester. Afgørende bliver det imidlertid, at under en fri Valuta-Notering maa Importreguleringen udelukkende ske over Valuta-Attesters Udstedelse. At en saadan Regulering vil være meget vanskeligere og langt mere generende for Importhandelen end den nuværende Ordning, behøver man næppe i Enkeltheder at paavise. Jeg skal dog fremhæve, at medens den nuværende Ordning tillader fuld Udnyttelse af den fremkommende Eksportvaluta, maa man, om Valuta-Attester alene skal regulere Importen, begrænse Udstedelsen af disse meget væsentligt for at være sikker paa, at der ikke vil kunne fremkomme større Krav om Valuta, end Eksporten vil kunne dække, ja endog saaledes, at der fremkommer et Overskud af fremmede Betalingsmidler. Nationalbanken maa jo stræbe efter, naar den fri Notering gennemføres, at opsamle en Valuta-Beholdning, der tillader den at imødegaa de daglige Kursudsving. Gennem Begrænsning af Udstedelsen af Valuta-Attester og Opsamling af en Valuta-Reserve — eventuelt gennem Salg af Guld — maa saaledes Nationalbanken igen under de nye Forhold, som den fri Valutanotering skaber, føre en aktiv Politik.

Imidlertid vil det ses, at for at beherske Valutakurserne er det ikke nok, gennem Attester at begrænse de Krav om Valuta, der kan fremkomme; lige saa vigtigt er det, at de udenlandske Tilgodehavender, der fremkommer hos Eksportører og Mellemandlere, bliver udbudt til Salg, naar Afleveringspligten til Banken ophæves.

I hvilket Omfang man maa befrygte en midlertidig Tilbageholdelse af Valuta, vil dels afhænge af, hvorvidt det overhovedet er muligt for Besidderne at udskyde Om sætningen til danske Kroner, dels af de Forventninger, man nærer om et fremtidigt Fald i Kronens internationale Værdi. Mulighederne for at holde den udenlandske Valuta tilbage vil bero paa, hvorvidt man selv besidder et tilstrækkeligt stort Kronebeløb eller er i Stand til at skaffe sig det ved Laan, altsaa af Kreditbetingelserne her i Landet. Forventningerne om et Fald i Kroneværdien vil i høj Grad være bestemt dels af den Tillid man nærer til, at der gennem Ordningen med Valuta-Attester i Løbet af relativt kort Tid nødvendigvis maa fremkomme et Overskud af fremmed Valuta, dels af Nationalbankens øjeblikkelige Valutabeholdning, idet begge disse Omstændigheder vil kunne vække Betæneligheder ved en Haussespekulation i fremmed Valuta.

Det vil derfor være af Vigtighed, at Nationalbanken skaffer sig en passende Valutabeholdning, og jeg vil da henstille til Overvejelse gennem ændrede Dækningsregler at aabne Banken Mulighed for ved Salg af Guld at erhverve en saadan Reserve. Man har i Øjeblikket forladt Guldets som Regulator for den indenlandske Kreditgivning, og Guldets Karakter af at tjene til Udligningsmiddel mellem Landene, særlig i en vanskelig Situation som den nærværende, træder da særligt skarpt frem. Jeg ønsker i denne Henseende ogsaa at pege paa, at man næppe kommer tilbage til den gamle Guldkrone; antager man, at